

Szikra János

kifordult platánok

Léka Gézának

földből kifordult vedlő platánok
tövestől kifordult törzsek a nagy vének
ha fiatalok
akkor is
a bálnakoponyás
gondolat-gejzirt lövellő Adyk
a Tornaik
a Szöllőszik
a Dzsók
asztal mögül a székről éjszaka lefordulnak a Csengeyok
a Hajnóczyk
földről a földbe forognak a legvénebb ifjak
a legifjabb vének
a költők
a vérüket borral szító szent porondmesterek
a Vörösmartyk
a mámortól fölszikkasztó agyvelők
a Vadernák
a talponállók gödrében a Szervácok is –
s akiről azt hittem
öröklétet ad neki Isten
Zámoly fölött
a templomromnál mamutfenyő-robajjal
világfa-gyökerestől kifordult az anyaföldből Csoóri is

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Utóbbi kötetei: *Kokárda* (gyerekversek, Magyar Napló Kiadó, 2020), *Míg haza nem érsz* (versek, Antológia Kiadó, 2020).

Ha Afrika az afrikaiaké marad

Afrikának kellett volna hagyni Afrikát,
boldogtalanok!
Bátrabban nyomoroghatnánk
fényes elméjű filozófusaink között,
s szabadabban gyilkolhatnák egymást
a rézbőrűek is az ismeretlen Újvilágban.

A hajókkal kezdődött minden.

Nem kellett volna meghasítani a Vörös tengert,
a szomorú nílusi hercegnők ölét,
hogy száraz lábbal masírozzanak a gyilkosok
a sóvárgás földjére,
a csuklyás kígyók völgyén át Arábiába.

Óceánt átszelni minek,
az éhezők szájüregében turkáló szárazföld
a skorbutot már régen fölhalálta,
kár volt a fajt fölkeverni emészthetetlen
gumókkal és döghúsokkal a mohóság fazekában.

Aztán jött a Lót-nemzetség...

A szodomizmus ganészagú gyönyörétől
először csak megvadult a jónép,
az istállókban pepita kölkök mekegtek
elő a kecskék hasából,
az idióták és a torzak csak a második
nemzedéket kergették olykor kilátástalanságba.

Végzetes felelőtlenség volt
brit gengszterek génjeivel fertőzni
a kengurut,
a kacsacsőrű emlőst,
a paradicsommadarat és a pápuát.

Ha Afrika az afrikaiaké marad,
mindenki a saját fajtáját irthatta volna
évezredekken át büntudat nélkül és dicsőségesen –
az Éden területére lett volna jó korlátozni
a Lét nevezetű egyetemes káosz játékterét.

Az elszorított nyak ütőerétől
nem robbanna föl a Föld agyveleje,
nem olvadna el az ánizsban ázó jég idejekorán
a tengerparti teraszon tűnődő Úristen
poharában.

Hagyni kellett volna Afrikát...

Bozótból a gyilkosok

Foghíjas, vigyorgó, szőke férfiak,
búzarendeket egy miccenésre ledöntő szovhoztagok,
csizmában s gimnasztyorkában jártunk,
esténként szovhoznyicákat szorongattunk
a latrinabúzös vodkásbodega mellett,
bokáztunk tangóharmonikára,
s hasonló jelenetekkel múltattuk
időnk a nagy ínség utáni években,
de jött a háború, s most itt lapulunk
(mint kurvák egy amszterdami kirakatban)
fölhúzott térddel a kelet-európai síkság közepén,
állunk alatt kibiztosított géppisztoly,
ha belénk botlik a fritz,
azonnal főbe lőni magad,
ez ma a napiparancs,
AZONNAL FŐBE LŐNI MAGAD –
s reggel,
amikor elcsörtetnek a bozótból a gyilkosok,
kopaszra veted le sapkád,
benne a hajad.

Befalazott idő

Először bókol az ablak előtt ma,
fehér virággal köszönt a szilvaág,
lábamban először nyújtózik ki
az Alföld, s útra kel (túl a Dunán)
szülőfalum felé, velem rúgja le takaróját
s lélegzik újra Mezőség, fölemeli a fejét,
körülnéz bennem a világ, százéves
álmukból fölébrednek a Csipkerózsika-
városok: Szabadka, Nagyvárad, Kassa,
Beregszász (emlékük sincs már határvitáról,
tündérmeséről), szemhéja alá csúsztatva
kontaktlencséjét, bódultan rám néz
a Gellérthegy mögül Budapest, alig lát,
nemigen látott akkor se, mikor a hajdani
gettó házai közt ödöngtem árván, éhesen,
s ennek a versnek az ővét kezdtem el
írni a Klauzál téri üzletlakásban egy régi
hajnalon. Aztán, akár a gettót korábban,
engem is évekre befalazott az idő. Hiába
szuszogtál pár napig a közelemben a Corvin
áruház mellett a Rókus szülészeten, talán
csak Nagyszalókon, a tátrai égen kerengő
nyárvégi sólymok idézték föl bennem először
hiányodat. Pedig akkor még nem ismertelek,
nem szállt még fölénk éjszaka hatalmas,
sárga madárként Pátkán a májusi telehold –

Séta Provánszban

Asszony: illat, férfi: forma.
Kavarog a szél a ködben,
vihar zúdul Provánsz felől,
nagy szél készül odafönn.

(Kivel sétálsz álmaidban,
van-e séta lábaidban,
a véredben szerelem?)

Látod-e még azt a korsót,
csellóban a csípő-formát –
érezed-e még tárt ölében
azt a vad halálzagot?

(Szétrezzenő emléiddel
kivel sétálsz két ölelés
közt a réten csupaszon?)

Asszony: illat, férfi: forma.
Kavarog a szél fölöttem,
vihar zúdul Provánsz felől,
nagy szél készül odafönn.